

Arrest

**nr. 336 623 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. HUBERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 juni 2020. Op 13 december 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 mei 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 27 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen komt u uit het dorp Duc Tanh, in het district Yen Tanh in de provincie Nghe An van Vietnam waar u altijd heeft gewoond. U bent geboren op (...) 1993. U behoort tot de Kinh etnie.

U werkte sinds 2014 als vrachtwagenchauffeur in Vietnam. U vervoerde goederen in een koelwagen en had een ongeval waardoor de koelwagen schade heeft opgelopen. Uw werkgever heeft u aansprakelijk gesteld. U ging akkoord en was dien gevolge een schadevergoeding verschuldigd. De bank heeft de schadevergoeding betaald waardoor u 1,2 miljard Vietnamese Dong aan de bank verschuldigd bent. Uw huis werd vanwege het onvermogen om de schulden af te lossen opgeëist door de bank waarbij u geld leende.

U heeft Vietnam verlaten vanwege de financiële schulden die u bent aangegaan op het einde van 2018 en bent via Roemenië en Duitsland naar België gereisd waar u in juni 2020 aankwam en op 13 december 2022 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Bij terugkeer naar Vietnam vreest u dat u de opgelopen schuld niet zal kunnen terugbetalen.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten neer: een Belgische arbeidsovereenkomst, een Belgische werkvergunning, een Vietnamese identiteitskaart, een rijbewijs en paspoort.

B. Motivering

U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het GGVS stelt evenmin dergelijk noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend. U bent er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken:

1. De problemen die u in uw asielrelaas uiteenzet houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw etnische origine, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u Vietnam verliet omwille van economische problemen; u stelt Vietnam te hebben verlaten omdat u niet voldoende verdiende om te kunnen leven en dat u bij terugkeer naar Vietnam vreest openstaande schulden niet te kunnen terugbetalen (CGVS p. 5). Wanneer u wat later wordt gevraagd wat u vreest in geval van terugkeer naar Vietnam, stelt u dat u vreest opgeroepen te worden omwille van uw openstaande schulden (CGVS p. 8). U stelt dat er geen andere problemen zijn (CGVS p. 8). De aangehaalde problemen zijn feiten van gemeenrechtelijke aard die niet wijzen op een nood aan internationale bescherming.

2. U bent nooit gearresteerd geweest of in de gevangenis beland en u bent, met uitzondering van de civiele rechtszaak in verband met de koelwagen nooit aangeklaagd (CGVS p. 5). Er werd nooit een arrestatie- of opsporingsbevel tegen u uitgevaardigd (CGVS p. 6). U heeft Vietnam op legale wijze verlaten via het vliegtuig met een geldig reispaspoort (CGVS p. 6). Voorgaande elementen spreken een vrees voor vervolging door het Vietnamese regime tegen.

3. U heeft meer dan twee jaar in België verbleven alvorens u een verzoek tot internationale bescherming indiende (CGVS p. 6). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u niet dit te doen, versterkt de vaststelling dat u geen effectieve vervolgingsvrees koestert in Vietnam.

4. U verwijst daarnaast op algemene wijze naar een gebrek aan vrijheid om uw mening te uiten als tweede aanleiding voor uw vertrek uit Vietnam (CGVS p. 6) en stelt dat er gevolgen zijn als u uw mening wilt uiten in Vietnam. Gevraagd naar welke concrete gevolgen u vreest verwijst u enkel naar het voormelde schadegeval en de daaraan verbonden schulden (CGVS p. 8) en het feit dat u steekpenningen moet betalen om uw beroep uit te oefenen (CGVS p. 9). De aangehaalde elementen zijn niet zwaarwichtig.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande appreciatie te wijzigen aangezien uw Belgische documenten geen invloed hebben op uw problemen in Vietnam en uw Vietnamese documenten louter een indicatie zijn voor uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat.

Na ontvangst van het gehoorverslag stuurde u een document met bijkomende opmerkingen naar het Commissariaat-generaal, doch deze opmerkingen kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De persoonlijke elementen die u aanhaalt in deze opmerkingen houden geen verband met bovenstaande vaststellingen ter weerlegging van uw beweerdte vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

De verzoekende partij citeert een deel van de motieven van de bestreden beslissing en benadrukt de verklaringen die zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd over een gebrek aan vrijheid en een gebrek aan vrijheid van meningsuiting in Vietnam. Zij wijst ook op het document met bijkomende opmerkingen dat zij na ontvangst van het gehoorverslag naar het CGVS opstuurde en waarin zij aangeeft het niet eens te zijn met het beleid in Vietnam, waar de inwoners geen vrijheid van meningsuiting hebben en gecontroleerd worden en waar iedereen omgekocht wordt. De verzoekende partij stelt dat deze angst bij terugkeer naar Vietnam onvoldoende onderzocht is. Wat betreft haar laattijdig ingediend verzoek, benadrukt zij haar eerder afgelegde verklaringen dat zij niet wist dat zij een verzoek om internationale bescherming in Roemenië en België kon indienen. De verzoekende partij meent dat het dus niet klopt dat de door haar aangehaalde problemen feiten van gemeenrechtelijke aard zijn die niet wijzen op een nood aan internationale bescherming. Zij geeft vervolgens aan dat er niet gesteld kan worden dat zij momenteel dankzij haar nationale autoriteiten over een volle en gehele bescherming zou beschikken, welke, behalve de lichamelijke veiligheid, ook de mogelijkheid vereist om van de burgerrechten en van de sociale en economische fundamentele rechten te kunnen genieten. Zij benadrukt dat in het onderhavige geval de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Gezien de huidige situatie van Vietnam, is haar vrees ook nog steeds actueel. Zelfs indien er twijfel zou bestaan betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer zou kunnen zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, moet haar het voordeel van de twijfel worden gegund. Zij besluit dat er in haar hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

Zij betoogt dat in het onderhavige geval, de Belgische overheid moet weten dat de situatie in haar land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor haar bijzonder moeilijk maakt. De verzoekende partij meent dat er een reëel risico bestaat dat zij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De beoordeling van feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Vietnam, te hebben verlaten omdat zij niet voldoende verdiende om te kunnen leven en omdat zij schulden heeft opgelopen. Zij zou in Vietnam als vrachtwagenchauffeur hebben gewerkt. Zij zou goederen vervoerd hebben in een koelwagen en een ongeval hebben gehad waardoor de koelwagen schade heeft opgelopen. Haar werkgever zou haar aansprakelijk hebben gesteld en de verzoekende partij zou akkoord zijn gegaan dat zij de schade moest betalen, waardoor zij een schadevergoeding was verschuldigd. De bank zou deze schadevergoeding hebben betaald, waardoor de verzoekende partij 1,2 miljard Vietnamese Dong aan de bank verschuldigd zou zijn. Het huis van de verzoekende partij zou vanwege het onvermogen om de schulden af te lossen zijn opgeëist door de bank waarbij zij geld leende. Daarnaast verwijst de verzoekende partij naar een gebrek aan vrijheid en een gebrek aan vrije meningsuiting in Vietnam als tweede aanleiding voor haar vertrek uit Vietnam. Zij geeft aan dat er voor alles betaald moet worden en dat zij niet houdt van het regime in Vietnam. De verzoekende partij zou Vietnam op het einde van 2018 hebben verlaten en zou via Roemenië en Duitsland naar België zijn gereisd, waar zij in juni 2020 zou zijn aangekomen en op 13 december 2022 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Bij terugkeer naar Vietnam vreest zij dat zij de opgelopen schuld niet zal kunnen terugbetalen en hierdoor opgeroepen zal worden door de politie of de rechtbank.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure een Belgische arbeidsovereenkomst, een Belgische werkvergunning, een Vietnamese identiteitskaart, een rijbewijs en paspoort voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De Belgische documenten hebben slechts betrekking op haar tewerkstelling in België en staven op geen enkele wijze de (beweerde) problemen in Vietnam. De Vietnamese documenten hebben betrekking op de identiteit van de verzoekende partij, dewelke niet ter discussie staat. Deze documenten hebben evenmin betrekking op de (beweerde) problemen van de verzoekende partij in Vietnam. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er geen discussie meer kan zijn over haar herkomst gezien haar identiteitskaart werd neergelegd, gaat ze eraan voorbij dat de verwerende partij haar Vietnamese nationaliteit niet betwist.

6.2. Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. De door de verzoekende partij beschreven moeilijkheden, meer bepaald dat zij niet voldoende verdiende om te kunnen leven, dat zij schulden heeft en dat haar huis is opgeëist vanwege een onvermogen om de schulden af te lossen, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden zijn louter van socio-economische en interpersoonlijke aard. In het verzoekschrift ontwikkelt de verzoekende partij geen dienstige argumentatie die hierop een ander licht kan werpen. Zij laat na *in concreto* te duiden op welke wijze de door haar aangehaalde moeilijkheden een *nexus* zouden hebben met één van de voormelde criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Wat betreft het door haar aangehaalde gebrek aan vrijheid om haar mening te uiten in Vietnam, heeft de commissaris-generaal op goede gronden als volgt geoordeeld:

“U verwijst daarnaast op algemene wijze naar een gebrek aan vrijheid om uw mening te uiten als tweede aanleiding voor uw vertrek uit Vietnam (CGVS p. 6) en stelt dat er gevolgen zijn als u uw mening wilt uiten in Vietnam. Gevraagd naar welke concrete gevolgen u vreest verwijst u enkel naar het voormelde schadegeval en de daaraan verbonden schulden (CGVS p. 8) en het feit dat u steekpenningen moet betalen om uw beroep uit te oefenen (CGVS p. 9). De aangehaalde elementen zijn niet zwaarwichtig.”

De verzoekende partij slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. In het verzoekschrift citeert zij de verklaringen die zij hierover heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en de opmerkingen die zij hierover heeft gegeven in een document dat zij naar de verwerende partij heeft gestuurd na de ontvangst van het gehoorverslag (zie map 'Bijkomende informatie' in het administratief dossier). In dit document met opmerkingen wijst zij erop dat Vietnam een autoritaire staat is, de mensen er geen vrijheid van meningsuiting hebben, alles er door de staat is gecontroleerd, de personen die het beleid bekritisieren als reactionair worden beschouwd, zij zich helemaal niet thuis voelt in dit soort beleid, iedereen in Vietnam wordt omgekocht, arbeiders meestal moeten betalen om een baan te krijgen, zij deze situatie niet meer verdraagt en zij in een rechtsstaat wenst te blijven wonen. De door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en doorgestuurde opmerkingen hierover zijn onvoldoende concreet, gedetailleerd en zwaarwichtig om te besluiten tot een schending van fundamentele rechten in haar hoofde indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Waar zij in het verzoekschrift stelt dat deze angst bij terugkeer onvoldoende is onderzocht, kan zij niet worden gevolgd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat de dossierbehandelaar van het CGVS de verzoekende partij meermaals de mogelijkheid heeft gegeven om hierover verklaringen af te leggen. Er werd bovendien uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd om haar verklaringen hierover te verduidelijken (NPO, p. 7-9). De verzoekende partij heeft bijgevolg uitgebreid de kans gekregen om verklaringen af te leggen over haar vrees in dit verband.

Bovendien merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat de verzoekende partij verklaarde dat zij nooit gearresteerd werd of in de gevangenis is beland en dat zij, met uitzondering van de (beweerde) civiele rechtszaak in verband met de koelwagen, nooit werd aangeklaagd (NPO, p. 6). Er werd ook nooit een arrestatie- of opsporingsbevel tegen haar uitgevaardigd (*ibid.*). Zij heeft Vietnam op legale wijze verlaten via het vliegtuig met een geldig reispaspoort (*ibid.*). Deze elementen spreken een vrees voor vervolging door het Vietnamese regime tegen.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat gezien de huidige situatie van Vietnam, haar vrees nog altijd actueel is, laat zij na te duiden welke huidige situatie in Vietnam een ander licht zou kunnen werpen op de voorgaande vaststellingen. Het gaat immers niet over de actualiteit van haar voorgehouden vrees, maar om de zwaarwichtigheid van de door haar aangehaalde elementen. Hetzelfde geldt waar zij wijst op een bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens haar blijven voortduren waardoor zij bijzonder moeilijk kan terugkeren. De verzoekende partij laat na enig objectief stuk bij te brengen met betrekking tot de situatie in Vietnam, laat staan te duiden op welke wijze deze situatie volgens haar een ander licht werpt op de voorgaande vaststellingen of de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot het in het algemeen beweren dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat zij in haar vrees volhardt. Zij laat na te verduidelijken over welke 'ondergane feiten' zij het heeft en werpt hiermee dan ook geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing bovendien terecht op het laattijdig verzoek van de verzoekende partij in België:

“U heeft meer dan twee jaar in België verbleven alvorens u een verzoek tot internationale bescherming indiende (CGVS p. 6). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u naliel dit te doen, versterkt de vaststelling dat u geen effectieve vervolgingsvrees koestert in Vietnam.”

De ernst en geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en de vrees van de verzoekende partij worden wel degelijk ondermijnd door de vaststelling dat zij erg laattijdig een beschermingsverzoek heeft ingediend. Het talmen van de verzoekende partij om bescherming te zoeken, getuigt bezwaarlijk van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat zij niet wist dat zij een asielaanvraag kon indienen en door ter terechtzitting te verwijzen naar de coronacrisis en te stellen dat een vriend haar later 'de weg heeft getoond', brengt de verzoekende partij geen concrete en dwingende

argumenten aan die afbreuk doen aan voorgaande vaststelling en die kunnen volstaan om haar (gebrek aan) handelen te vergoelijken. Het betoog van de verzoekende partij overtuigt immers op geen enkele wijze. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade loopt in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en er hierna zo snel mogelijk een beroep op doet. Daar de verzoekende partij dit niet heeft gedaan, kan op redelijke gronden worden gesteld dat dit de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees verder ernstig en finaal ondermijnt. Dat de verzoekende partij zich jarenlang in het illegale circuit bevond, maar hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest kan niet overtuigen. Haar verwijzing naar de coronacrisis werpt hier evenmin een ander licht op. Zij toont niet aan dat zij omwille van de coronacrisis geen verzoek om internationale bescherming kon indienen. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom de verzoekende partij zich eventueel niet via het internet had kunnen informeren naar de beschermingsmogelijkheden.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

7.3.2. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de door haar aangevoerde vluchtmotieven dat er in Vietnam geen sprake is van vrijheid van meningsuiting, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat niet kan worden aangenomen dat zij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Inzake de door de verzoekende partij aangehaalde moeilijkheden van socio-economische aard, met name dat zij in Vietnam niet voldoende verdiende om te kunnen leven, dat zij schulden heeft en dat haar huis is opgeëist vanwege een onvermogen om de schulden af te lossen, dient erop te worden gewezen dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die

onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo oordeelde het HvJ dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging of ernstige schade, waardoor de verzoeker om internationale bescherming in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren.

De verzoekende partij toont niet aan dat haar moeilijke socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade, overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De verzoekende partij legt immers geen enkel stuk neer dat kan aantonen dat zij een geldschuld heeft en/of dat haar huis werd opgeëist door de bank (NPO, p. 7). Zij kan geen specifieke informatie geven over de schuldeiser, zoals de naam van de bank (*ibid.*, p. 4 en 7). Bovendien legt zij ook geen enkel stuk neer dat zou aantonen dat zij hulp heeft gevraagd aan de Vietnamese overheid voor haar economische problemen, maar dit haar werd geweigerd (*ibid.*, p. 7). Voorts maakt zij niet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om opnieuw werk te vinden in Vietnam. Waar zij ter terechtzitting benadrukt dat zij behoort tot een minderheidsgroepering, dient te worden vastgesteld dat zij verklaarde van Kinh etnie te zijn (*ibid.*, p. 3). Zij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat dit een minderheidsgroepering is in Vietnam en dat zij hierdoor niet aan werk kan geraken. Voorts kan niet worden ingezien waarom zij niet tijdelijk, tot zij opnieuw werk heeft gevonden, bij haar familie in Vietnam zou kunnen verblijven (*ibid.*, p. 4).

Gelet op de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden aangenomen dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen omdat zij de (beweerdelijke) opgelopen schuld bij terugkeer naar Vietnam niet zou kunnen terugbetalen en zij vervolgens opgeroepen zou worden door de politie of de rechtbank.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij weliswaar dat: “*Verzoeker meent dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen en doodsb bedreigingen zal worden onderworpen als voordien.*” (eigen onderlijning) en ter terechtzitting geeft zij aan dat zij door de Vietnamese overheid onderdrukt en mishandeld werd en haar familie bedreigd werd, doch dit betreffen blote beweringen *post factum*. Zij maakte in de loop van de administratieve procedure immers geen enkele melding van mishandelingen en/of doodsb bedreigingen waar zij en/of haar familie het slachtoffer van zou(den) zijn geworden. Tevens laat zij na in haar verzoekschrift te duiden over welke mishandelingen en/of doodsb bedreigingen zij het heeft. Zij haalt ter terechtzitting louter aan dat zij thuis door de overheidsdiensten werd geslagen. Er kan echter niet worden ingezien waarom de verzoekende partij dit pas ter terechtzitting in het kader van de onderhavige beroepsprocedure bij de Raad aanhaalt. Indien zij werkelijk geslagen zou zijn geweest, kan worden verwacht dat zij dit element eerder had aangebracht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan deze verklaringen *post factum*.

De overige opmerkingen in het document dat de verzoekende partij naar het CGVS stuurde na ontvangst van het gehoorverslag (zie map 'Bijkomende informatie' in het administratief dossier), hebben betrekking op haar leven in België. Zo wijst de verzoekende partij op haar werk in België, haar financiële onafhankelijkheid in België, het gegeven dat zij zich hier ingeburgerd voelt, dat zij hoopt een positieve beslissing te ontvangen, dat het haar grootste wens is om in België te mogen blijven en hier haar leven op te bouwen en dat zij van plan is om taallessen te volgen. Deze opmerkingen hebben louter betrekking op haar leven in België en houden geen verband met de problemen die de verzoekende partij vreest te kennen bij terugkeer naar Vietnam.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog ter terechtzitting laat niet toe anders te oordelen.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij onvoldoende op bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad er op dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*”, dient vastgesteld dat zij in het verzoekschrift enkel het zorgvuldigheidsbeginsel aanhaalt (zie *supra*). In zoverre de verzoekende partij de schending van andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, laat zij na te duiden welk(e) beginsel(en) zij geschonden acht. Waar de verzoekende partij de schending inroept van “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*”, laat zij na te duiden welke rechtsregel zij hiermee geschonden acht. Ten overvloede merkt de Raad op dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat er een wettelijke verplichting zou bestaan die oplegt dat de commissaris-generaal een “*overduidelijke beoordelingsvergissing*” dient te begaan – de verzoekende partij voert immers aan dat “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*” werd overtreden –, laat staan dat de commissaris-generaal *in casu* zou hebben nagelaten om dergelijke vergissing te begaan.

Waar de verzoekende partij de schending inroept van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze dit artikel, dat bepaalt in welke gevallen de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond kan beschouwen, *in casu* geschonden zou zijn.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS